

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414205952
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1414205952.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: G. Ď., L.. XX. XX. XXXX, J. Y. A.. Č.. XX, J., zastúpený advokátkou: JUDr. Libuša Dočkalová, Lachova ul. č. 32, Bratislava, proti žalovanému: Rozhlas a televízia Slovenska, IČO: 47 232 480, Mlynská dolina, Bratislava, o uloženie povinnosti odvysielat' opravu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 24. októbra 2019, č. k. 24C/97/2014 - 348, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e** .

Žalobcovi **p r i z n á v a** **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odvolací súd odvolacie konanie vo vzťahu k výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol, **z a s t a v u j e** .

Žiadna strana sporu **n e m á** **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) uložil žalovanému povinnosť odvysielat' na Televíznej stanici Jednotka v programe Správy STV vysielanom od 19:00 hodine nasledovnú opravu: „Dňa 31. 01. 2014 Rozhlas a televízia Slovenska na televíznej stanici Jednotka v programe Správy STV v príspevku „G. Ď. na Q. odvysielal aj nasledovné nepravdivé tvrdenia: Nie je pravdou, že J. G. L. O. D. O. G. Ď. v auguste roku 2004 šoféroval opitý, a že spôsobil pod vplyvom alkoholu dopravnú nehodu, a teda nie je pravdou, že bol za dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu odsúdený, ako sme nesprávne odvysielali“, do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a zároveň zamietol žalobný návrh žalobcu v časti v ktorej sa domáha odvysielania nasledovnej informácie: „Odvysielaním nepravdivých tvrdení vysielateľ zneužil právo na informácie a právo na slobodu prejavu na hrubý zásah do osobnostných práv G. Ď. do jeho cti, dôstojnosti a súkromia.“ Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 15b, § 16 písm. a), § 18 ods. 1, § 19 ods. 1, § 21 ods. 1, 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“), čl. 26 ods. 1, 2, 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vecne tým, že žalobcovi jednoznačne vzniklo právo na odvysielanie opravy, ktorej účelom je nahradiť nepravdivý údaj pravdivým, nakoľko v spornej reportáži skutočne došlo k zverejneniu nepravdivých údajov. Uviedol, že v programe Správy STV, vysielanom od 19.00 hod. dňa 31. 01. 2014 v príspevku „- Ď. na Q. odznelo tvrdenie: "Za dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu a útok na verejného činiteľa dostal v roku 2005 J. G. G. Ď. trest tri roky v prvej nápravno-výchovnej skupine a zákaz šoférovať na šesť rokov.

Čas strávený vo výkone trestu sa mu zo zákazu riadiť vozidlo neodrátať, a tak až dnes krajský súd rozhodol o Ď. žiadosti, aby mu sudca odpustil polovicu do šiestich rokov bez vodičského preukazu. Aj pre dobré správanie mu súd vyhovel. Prokuratúra si však presadila podmienku", ktoré sa nezakladalo na pravde, nakoľko v konaní bolo jednoznačne preukázané, že za medializovaný útok na verejného činiteľa bol žalobca odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 5T/104/04 zo dňa 11. 04. 2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To 23/07 zo dňa 15. 05. 2007, avšak tento čin nespáchal pod vplyvom alkoholu. Prvostupňový súd mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky podľa § 39 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., bol pre výkon uloženého trestu zaradený do I. (prvej) NVS a bol mu podľa § 49 ods.1, § 50 ods. 1 Tr. zák. uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu na dobu 6 (šesť) rokov. A práve toto bola podstata informácie, ktorú mal žalovaný zrejme v úmysle uverejniť, ale nakoniec bola odvysielaná zasa neúplná a pravdu skresľujúca informácia, že „R. G. Ď. Krajský súd v Bratislave odpustil zvyšok trestu a povolil mu riadiť auto. O vodičský preukaz prišiel pri medializovanej dopravnej nehode v roku 2004. Šoféroval opitý a napadol policajta. Ani po rokoch svoj postoj k polícii nezmenil“. K snahe žalovaného preukázať, že v odvysielanej reportáži dňa 31. 01. 2014 na televíznej stanici Jednotka v programe Správy STV, vysielanom od 19.00 hod. pod názvom „Ď. na Q.“, neboli zverejnené žiadne nepravdivé, neúplné a pravdu skresľujúce tvrdenia, konkrétne, že J. G. L.O. O. D. O. G. Ď. v auguste roku 2004 šoféroval opitý, a že spôsobil pod vplyvom alkoholu dopravnú nehodu, a že bol za dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu odsúdený, nakoľko tento mal už v minulosti opakovane problém s alkoholom za volantom, považoval za účelovú, manipulatívnu s úmyslom upútať diváka zaujímavou, hoci neoverenou informáciou. Poukázal na skutočnosť, že samotná žiadosť o odvysielanie opravy je jednostranným právnym úkonom žiadateľa, adresovaný vysielateľovi, ktorým žiada bezplatné odvysielanie opravy nepravdivých alebo pravdu skresľujúcich údajov, pričom text požadovanej opravy navrhuje sám žiadateľ návrhom znenia opravy, presné označenie napadnutých údajov je dôležité pre následné vymedzenie predmetu konania pred súdom, v ktorom sa možno domáhať uloženia povinnosti žalovanému uverejniť bezplatnú opravu iba ohľadne tých odvysielaných údajov, ktorých opravy sa žiadateľ domáha už v samotnej žiadosti o jej odvysielanie, keď odvysielaná oprava musí byť v prvom rade vyhovujúca svojím obsahom. Poukázal na fakt, že petit žaloby o povinnosti odvyselať opravu nemusí doslovne zodpovedať textu odvysielaného príspevku (uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 10Co/82/2018 - 283 /ide o číslo konania, pozn. odvolacieho súdu/ zo dňa 20. 12. 2018), a že žiadosť o odvysielanie opravy má byť posudzovaná ako celok a že v navrhovanom znení opravy majú byť okrem nepravdivých alebo pravdu skresľujúcich údajov vždy uvedené aj presné (pravdivé) údaje nesúhlasí, keďže všetky tieto formalistické požiadavky idú nad rámec zákonného znenia § 21 zákona o vysielaní a retransmisii a neprimeraným spôsobom zužujú právo žiadateľa o odvysielanie opravy, čo je v rozpore s účelom predmetnej právnej úpravy. Uviedol, že petit žaloby o povinnosti odvyselať opravu sa obsahovo zhodoval s návrhom znenia opravy žiadosti o odvysielaní opravy, a teda obsah žalobného petitu o povinnosti odvyselať opravu korešpondoval s navrhovaným znením opravy, a preto sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, ktorý presne špecifikoval, čoho sa mal žalovaný v konaní dopustiť, pričom požadoval odvyselať opravu zákona č. 308/200 Z. z. o retransmisii tak, že navrhol identické znenie opravy žiadosti o uverejnenie opravy zo dňa 28. 02. 2014 so znením opráv v petite svojej žaloby doručenej tunajšiemu súdu dňa 24. 03. 2014, a nakoľko uplatnený nárok zo strany žalobcu spĺňa formálno-právne požiadavky, v časti uverejniť opravu žalobe vyhovel. Zamietnutie žaloby, ktorou sa žalobca domáhal odvyselať informáciu, že „Odvysielaním nepravdivých tvrdení vysielateľ zneužil právo na informácie a právo na slobodu prejavu na hrubý zásah do osobnostných práv G. Ď. do jeho cti, dôstojnosti a súkromia“, odôvodnil súd prvej inštancie vecne poukázaním na uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 10Co/82/2018 - 283 (ide o číslo konania, pozn. odvolacieho súdu) zo dňa 20. 12. 2018, bod 26, v ktorom jednoznačne uviedol, že predmetom tohto sporu nie je ochrana osobnosti žalobcu, a preto skúmanie otázky, či sa zverejnením nepravdivých alebo pravdu skresľujúcich informácií súčasne zasiahlo do osobnostných práv žiadateľa o opravu, nie je predmetom konania o uloženie povinnosti odvyselať opravu (podľa § 21 ods. 10 zákona o vysielaní a retransmisii), nakoľko ochrany osobnostných práv sa žiadateľ o opravu môže domáhať v konaní o ochranu osobnosti. Uviedol, že z úradnej činnosti zároveň zistil, že na súde je vedené konanie pod sp. zn. 9C/175/2014, v ktorom sa žalobca domáha voči žalovanému ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy práve v súvislosti s odvysielanou reláciou v programe Správy STV, vysielanom od 19.00 hod. dňa 31. 01. 2014 v príspevku „Ď. na Q.. Výrok, ktorým rozhodol o náhrade trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 2, § 262 ods. 1, 2 C. s. p. a vecne tým, že nakoľko žalobe vyhovel v rozsahu 50 %, pomer úspechu žalobcu voči žalovanému predstavuje 50 %, v ktorom rozsahu mu priznal nárok na náhradu trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; ako i z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, f/ a h/ C. s. p.) a navrhol ho zmeniť a priznať mu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ako aj trovy odvolacieho konania. Namietol, že súd prvej inštancie vyhovel žalobe v rozsahu, ktorý je predmetom tohto konania, a to uloženie povinnosti odvyselať opravu (I. výroková časť rozsudku), teda v plnom rozsahu s tým, že druhá veta petíty žaloby, zamietnutá ako nedôvodná druhou výrovkovou časťou rozsudku, vytvára právny základ práva na opravu, nakoľko prostredníctvom práva na opravu má oprávnená osoba právo brániť sa proti nepravdivému tvrdeniu dotýkajúceho sa cti, ľudskej dôstojnosti alebo súkromia, pričom zamietnutie žaloby v II. výrokovej časti rozsudku v porovnaní s výrovkovou časťou I. nemá akýkoľvek význam pre rozhodnutie o náhrade trov konania, ako k tomu dospel súd prvej inštancie, a už vôbec nie v pomere 50:50, pretože výrovková časť I. nie je jeho čiastočným úspechom, ale plným úspechom, a preto mu prislúcha plná náhrada trov konania, z dôvodu ktorého mal súd prvej inštancie rozhodnúť o trovách konania podľa ust. § 255 ods. 1 C. s. p. a nie podľa § 255 ods. 2 C. s. p., keďže bol čo do základu úspešný (neúspech nespočíval priamo v základe nároku), a preto nie je dôvodné zníženie náhrady trov konania.

3.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p.), na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), ako i z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.) a navrhol ho zmeniť a žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalobcovi (zrejme žalovanému, pozn. odvolacieho súdu) náhradu trov konania. Namietol nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, čím boli porušené jeho práva na spravodlivý proces, keďže z jeho odôvodnenia nie je zjavné, ako súd posúdil jeho podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty a taktiež absentuje úvaha, na základe ktorej dospel súd k záveru, že v predmetnej reportáži došlo k zverejneniu nepravdivých údajov. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s jeho argumentmi, najmä, že žalobca žiadal odvyselať opravu, ktorá sa nezhoduje so znením, ktoré obsahoval odvysielaný príspevok, t. j. žiada o opravu údajov, ktoré v príspevku nezazneli, keď najmä svojvoľné doplnenie o údaj „august“ celkovo mení váhu pravdivosti výroku v reportáži. Uviedol, že v zmysle rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 8Co/566/2013 zo dňa 31. 03. 2015, ako aj ustálenej súdnej judikatúry znenie textu opravy musí v prvom rade zodpovedať doslovnému zneniu textu odvysielaného príspevku, pretože nemožno žiadať o opravu informácie, ktoré v príspevku neodznali, resp. boli odvysielané, ale v inom znení, ako vyplýva z textu opravy s tým, že na pojednávaní konanom dňa 25. 04. 2019 ako aj v záverečnej reči uviedol, že drobné nepresnosti, ktoré odznali v príspevku nemožno považovať za tak významné, aby spôsobili nárok na opravu, nakoľko v zmysle súdnej judikatúry (Nález ÚS ČR I. US 156/99 zo dňa 28. 02. 2000) bežná periodická tlač určená na informovanie širokej verejnosti sa môže dopustiť určitého zjednodušenia alebo skreslenia, každé takéto skreslenie však nemožno považovať za zásah do osobnostných práv, pričom je dôležité, aby celkové vyznenie podávanej informácie zodpovedalo pravde. Žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že celkové vyznenie príspevku zodpovedalo pravde, nakoľko neobsahovalo žiadne znevažujúce ani difamujúce tvrdenia týkajúce sa žalobcu, ktoré by neboli pravdivé; neobsahovalo ani hodnotiace úsudky neprimeranej povahy, ktoré by mohli žalobcovi spôsobiť ujmu, pričom odvysielaním príspevku v žiadnom prípade nebol žalobca vykreslený v negatívnom svetle bez dôkazu, bezdôvodne a nesprávne. Poukázal na to, že útok na verejného činiteľa v spojení s trestným činom podvodu je ďaleko viac odsúdeniahodný než šoférovanie pod vplyvom alkoholu s tým, že odvysielané informácie v žiadnom prípade nemohli mať negatívny vplyv na verejnosť ani vystaviť žalobcu neodôvodnenému obvineniu, pričom ak by aj odvysielal opravu, divácka verejnosť by nedostala pravdivé informácie, dostala by len pravdu skresľujúce

informácie, čím by sa vôbec nedosiahol účel opravy, ktorý spočíva v nahradení nepravdivých údajov pravdivými, resp. pravdu skresľujúcim údajmi úplnými. Namietol, že prípadná odvysielaná oprava, by v divákovi vzbudila dojem, že žalobca je disciplinovaný vodič, ktorý nikdy nešoféroval pod vplyvom alkoholu, avšak pravda je taká, ako konštatujú viaceré súdy v rozsudkoch (napr. Krajský súd Bratislava zo dňa 20. 05. 2013, sp. zn. 6Co/273/2013, rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11. 04. 2005, sp. zn. 5T/104/04 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava I, sp. zn. 3To 23/07 zo dňa 15. 05. 2007), že žalobca je mimoriadne agresívny nedisciplinovaný vodič, ktorý bol viac krát postihnutý pre porušenie dopravných predpisov a ako preukázal aktuálnym výpisom z evidenčnej karty vodiča, v tejto povesti pokračuje. Vytkol súdu prvej inštancie nedostatočné zdôvodnenie napadnutého rozsudku, keď dospel k jednoznačnému právnomu záveru bez akéhokoľvek vysvetlenia či zdôvodnenia, ako aj na zmätočnosť samotného výroku rozsudku s tým, že použitím formulácie, že v príspevku boli odvysielané aj nasledovné nepravdivé tvrdenia a následné vymedzenie týchto nepravdivých tvrdení ich negáciou v konečnom výsledku vyznieva presne opačne a síce, že je pravdou, že žalobca šoféroval opitý, že spôsobil dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu a že bol za dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu odsúdený, nakoľko dvojitý vetný zápor slov vo vetnom základe ruší ich záporný význam a výpoveď má kladný význam, a preto takto formulované znenie opravy je zmätočné, neopravuje nepravdivé alebo pravdu skresľujúce tvrdenia a nenapĺňa účel inštitútu opravy podľa § 21 zákona č. 308/2000 Z. z. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že výrok rozsudku znie: „Nie je pravda, že J. G. L. O. D. O. G. K. v auguste roku 2004 šoféroval opitý“, pričom v príspevku odznelo: O vodičský preukaz prišiel po medializovanej dopravnej nehode v roku 2004. Šoféroval opitý a napadol policajta, t. j. v príspevku neodznela informácia, že v auguste 2004 žalobca šoféroval opitý. Uviedol, že pravdivosť daného výroku odvysielaného v príspevku odôvodňuje tým, že na základe rozsudku NS SR č. 6Sžo/151/2009 zo dňa 16. 06. 2010 je zrejme, že žalobcovi bol v roku 2004, konkrétne 02. 05. 2004 odobratý vodičský preukaz pre alkohol za volantom, a následne pár mesiacov na to, v auguste roku 2004 žalobca zaútočil na verejného činiteľa v súvislosti s udalosťou v cestnej premávke, pri ktorej bola zranená osoba (rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11. 04. 2005, sp. zn. 5T/104/04 v spojení s rozsudkom KS BA zo dňa 15. 05. 2007), čo znamená, že v roku 2004 prišiel o vodičský preukaz a v roku 2004 spôsobil dopravnú nehodu, ktorá bola medializovaná, pričom z trestných spisov vyplýva, že žalobca mal dôvod vyhnúť sa kontrole, nakoľko v tom čase mal uložený zákaz činnosti riadiť motorové vozidlo (práve pre šoférovanie pod vplyvom alkoholu). Poukázal na skutočnosť, že z vyššie uvedeného vyplýva, že o vodičský preukaz prišiel žalobca v roku 2004 pre alkohol za volantom a teda je pravda, že bývalý poslanec Národnej rady Slovenskej republiky v roku 2004 šoféroval opitý a odvysielaný výrok v príspevku sa zakladá na pravde. Namietol, že nakoľko v konaní sa jedná o opravu nepravdivých alebo pravdu skresľujúcich údajov podľa zák. č. 308/2000 Z. z., možno požadovať len opravu toho, čo bolo skutočne aj odvysielané, teda bez vynechania akéhokoľvek slovného vyjadrenia a výrazu, viažuceho sa k napadnutému tvrdeniu, a preto ak navrhovateľ (žalobca) požaduje opravu v znení, do ktorého doplnil údaj „august“, nie je možno návrh považovať za opodstatnený, keďže sa požaduje oprava toho, čo nebolo skutočne odvysielané. Uviedol, že z verejne dostupných informácií (vyššie uvedené rozsudky, ako aj mediálne známe informácie) je zrejme, že žalobca v roku 2004 šoféroval opitý, cit. „v roku 2004 mu policajti odobrili vodičský preukaz pre alkohol za volantom“ (Rozsudok NS SR č. 6Sžo/151/2009), a preto tvrdenia v príspevku, že žalobca šoféroval opitý, tak bola v súlade s informáciami, ktoré boli a aj v súčasnosti sú verejne dostupné a známe, pričom zo všeobecne dostupných informácií vyplýva, že žalobca spôsobil dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu aj v minulosti, keďže sa stal známy ešte ako poslanec NRSR, keď 21. 02. 1999 pod vplyvom alkoholu spôsobil dopravnú nehodu, vulgárne nadával policajtom a fyzicky napadol taxikára do ktorého narazil (Bratislavské noviny zo dňa 18. 11. 1999, denník Sme zo dňa 08. 03. 1999) s tým, že v roku 2002 vydal súd trestný rozkaz, ktorým odsúdil žalobcu na 4 mesiace podmienčne za konflikt s policajtmí ešte v roku 1996, keď viedol automobil pod vplyvom alkoholu a nakoľko je pravdou, že žalobca v roku 2004 šoféroval opitý, ale aj to, že je mediálne známe, že za šoférovanie pod vplyvom alkoholu bol prichytený minimálne dva krát predtým a to v roku 1996 a v roku 1999, je daný výrok odvysielaný v príspevku taktiež pravdivý. K tvrdeniu, že žalobca napadol policajta žalovaný uviedol, že z rozsudku Okresného súdu Bratislava č. k. 5T 104/2004 (ide o spisovú značku) v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. 3To 23/07 jednoznačne vyplýva, že žalobca napadol policajta a že za dané konanie bol právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody a poukázal na ďalšiu časť výroku rozsudku a to, čo v príspevku odznelo, že za dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu a útok na verejného činiteľa dostal v roku 2005 bývalý poslanec 3 roky v prvej nápravno-výchovnej skupine plus zákaz šoférovať na 6 rokov. Namietol nevykonanie navrhnutých dôkazov, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to výpis z evidenčnej karty vodiča -žalobcu ako aj jeho odpis z registra trestov, nakoľko si tento dôkaz nevyžiadal súd prvej inštancie, ale žalobca, pričom tieto listiny obsahujú

skutočnosti počnúc dátumom 25. 05. 2005, ktorý mu ich aj doručil pre prípad, že sa súdu nepodarilo ich zabezpečiť, a preto nie je zjavné, z akých dôvodov sa súdu tieto listiny nepodarilo zabezpečiť, a v odôvodnení rozsudku taktiež absentuje akékoľvek zdôvodnenie tohto postupu a následne ani zdôvodnenie jeho námietky prednesenej na pojednávaní dňa 12. 09. 2019, že dôkaz, ktorý predložil žalobca nie je ten, ktorý požadoval. Poukázal na skutočnosť, že žalobca uvedený dôkaz zabezpečil účelovo tak, aby nepreukazoval skutočnosť, že v roku 2004 mu bol zadržaný vodičský preukaz pre alkohol za volantom s tým, že uvedený výpis iba dokladuje to, že žalobca naďalej nerešpektuje dopravné predpisy a dopúšťa sa nielen nových priestupkov, ale dokonca mu bol opätovne zadržaný vodičský preukaz v roku 2015, a preto súd svojvoľným nevykonaním dôkazu, ktorý však pripustil, že vykoná, resp. nevykonaním požadovaného dôkazu, porušil jeho práva. Namietol, že súd nesprávnym postupom pri hodnotení výsledkov dokazovania neprihliadal na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplynuli z jeho prednesov, nakoľko si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli preukázané (najmä rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 6Szo/151/2009 zo dňa 16. 06. 2010), keď svoje odôvodnenie v bode 27. rozsudku oprel iba o skutočnosti vyplývajúce zo súdneho spisu Okresného súdu Bratislava 1, sp. zn. 5T 104/2004 a Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 4T 2/2005, pričom sa vôbec nezaoberal dôkazom, ktorý predložil, a to rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 20. 05. 2013, sp. zn. 6Co/273/2013, ktoré potvrdzujú, že žalobca v roku 2004 šoféroval opitý. Vytkol súdu prvej inštancie, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď právne posúdenie sporu spočíva v strohom skonštatovaní, že v spornej reportáži skutočne došlo k zverejneniu nepravdivých údajov, keď sa nevysporiadal s jeho tvrdeniami, že informácie, ktoré odzneli v príspevku boli podľa dôkazov, ktoré predložil pravdivé a teda, že boli splnené podmienky v ustanovení § 21 ods. 9 písm. e) zákon a č. 308/2000 Z. z., podľa ktorého vysielateľ nie je povinný odvyselať opravu, ak môže preukázať pravdivosť údajov, ktorého oprava sa požaduje. Uviedol, že nie je zjavné, na základe čoho dospel k záveru uvedenom v bode 31. rozsudku, že Krajský súd v Bratislave v uznesení konštatuje, že petit žaloby o povinnosti odvyselať opravu nemusí doslovne zodpovedať textu odvysielaného príspevku, nakoľko KS v uvedenom uznesení práveže konštatuje, že znenie opravy navrhované v žiadosti o odvysielanie opravy musí zodpovedať zneniu textu odvysielaného príspevku, pretože nemožno žiadať o opravu informácie, ktorá v príspevku neodznala, resp. bola odvysielaná v inom kontexte z čoho vyplýva, že súd alebo žalobca nie je oprávnený dopĺňať do príspevku slová, ktoré menia celkovú pravdivostnú výpoveď a poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 05. 2016, sp. zn. 5Co/263/2011, ktorý konštatuje, že z podstaty veci vyplýva, že možno požadovať len opravu toho, čo bolo skutočne aj odvysielané, teda bez vynechanie akéhokoľvek slovného vyjadrenia a výrazu, viažuceho sa k napadnutému tvrdeniu, z čoho je zjavné, že nie je možné ani vložiť slovné vyjadrenie a výraz, viažuci sa k napadnutému tvrdeniu, ktorý nebol odvysielaný.

4.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že s jeho odvolacím návrhom súhlasí len v časti odvolacieho návrhu o náhrade trov konania, v ktorej žalovaný navrhuje, aby náhradu trov konania súd priznal žalobcovi a nakoľko sám sa s týmto výrokom napadnutého rozsudku nestotožnil, je z podaných odvolaní zjavné, že medzi sporovými stranami existuje názorová zhoda, ktorá je významná pre rozhodnutie odvolacieho súdu ohľadom náhrady trov prvostupňového konania s tým, že so zmenou napadnutého rozsudku nesúhlasí a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokovej časti I., II. a IV. ako vecne správny potvrdiť, a o III. výrokovej časti rozhodnúť v zmysle podaného odvolania. Uviedol, že polemika žalovaného je nesprávna a mylná, pretože v bode 31. rozsudku súdu prvej inštancie sa neuvádzajú konštatovania krajského súdu, ale jednoznačné názory súdu prvej inštancie, že snahu žalovaného považuje za účelovú, manipulatívnu s úmyslom upútať diváka zaujímavou, hoci neoverenou informáciou. Namietol, že z vnútorne protirečivého odvolania žalovaného, ktoré nemá náležitosti v zmysle § 363 C. s. p., je potom veľmi zložité a ťažké reagovať na odvolacie námietky žalovaného, pretože nie je jeho úlohou vyhľadávať príslušné ustanovenia, ktoré si údajne navzájom odporujú a následne vykladať, čo tým chcel vlastne žalovaný povedať s tým, že tvrdenie žalovaného o konštatovaní Krajského súdu v Bratislave, že v uvedenom uznesení práveže konštatuje, že znenie opravy navrhované v žiadosti o odvysielanie opravy musí zodpovedať zneniu textu odvysielaného príspevku, pretože nemožno žiadať o opravu informácie, ktorá v príspevku neodznala, resp. bola odvysielaná v inom kontexte z čoho vyplýva, že súd alebo žalobca nie je oprávnený dopĺňať do príspevku slová, ktoré menia celkovú pravdivostnú výpoveď, sa nezakladá na pravde, nakoľko (ako vyplýva z

bodou 31. odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu) vôbec nejde o konštatovanie súdu, ale o vlastné úvahy žalovaného, ktoré rafinovane podsúva odvolaciemu súdu. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného o nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko je z neho zrejmé, že vykonal vo veci vlastné dokazovanie, je zrejmé, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkaznej situácie a že v súlade s ust. § 391 ods. 2 C. s. p. sa pridržiaval právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v uznesení sp. zn. 10Co/82/2018 - 283 (ide o číslo konania, pozn. odvolacieho súdu) zo dňa 20. 12. 2018 s tým, že súd prvej inštancie vyhodnotil skutkové a právne okolnosti na základe vlastného hodnotenia s poukazom na závery odvolacieho súdu, pričom odvolacie námietky žalovaného v čl. V. a VII. odvolania sú podfarbené udalosťami, ktoré s prejednávanou vecou vôbec nesúvisia, keďže pre toto konanie nie sú podstatné jeho vodičské zručnosti, ani skúmanie, či niekedy za iných okolností šoféroval opitý, a pod. a namietol, že v podanom odvolaní žalovaného nie je vôbec zistiteľný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázal na skutočnosť, že z obsahu podaného odvolania je zrejmé, že žalovaný zjavne bagatelizuje obsah reportáže prekrúcaním faktov tvrdením, že ide údajne o drobné nepresnosti, ktoré nemožno považovať za tak významné, aby spôsobili nárok na opravu s poukazom na judikatúru, ktorej znenie neuvádza, len sp. zn. s tým, že samotným bagatelizovaním použitých výrazových prostriedkov nepopiera existenciu nepresností, ale ich existenciu potvrdzuje (bez konkrétneho označenia), pričom ich veľkosť a význam vníma vlastnou optikou a kamuflážou, že sa nejednalo o právnický príspevok, ale o príspevok určený širokej verejnosti, sa snaží situáciu aj zľahčovať, čo sa dá vykladať iba tak, že podľa jeho názoru divácka verejnosť unesie aj výmysly a lži bez ohľadu na to, že má právo na pravdivé informácie. Uviedol, že v protiklade s týmto tvrdením žalovaný tvrdí, že: odvysielaním opravy tak ako je uvedená v petite výroku prvostupňového súdu (poznámka: ide o nezmyselné označenie výrokovej časti rozsudku), by tento cieľ nebol naplnený a verejnosť by dostala len pravdu skresľujúce údaje, ktoré by mali za následok vykreslenie žalobcu v krajšom svetle, avšak určite nie v objektívnom uviedol, že vôbec nemá záujem informovať verejnosť o svojich dopravných priestupkoch, a už vôbec nie o žiadnych iných udalostiach zo svojho života, ani sa vykresľovať v lepšom svetle v očiach verejnosti s tým, že toto konanie je vynútené zásahom žalovaného do jeho osobnostných práv a žalovaný mal vopred pred odvysielaním reportáže overiť pravdivosť odvysielaných informácií. Poukázal na to, že z reportáže je zrejmé, čo bolo hlavnou ideou príspevku, ktorý sa týka konkrétnej udalosti z augusta 2004, čo žalovaný účelovo prehliada pretkávaním rôznych iných informácií z predchádzajúceho obdobia, ktoré s príspevkom, a teda ani s prejednávanou vecou vôbec nesúvisia s tým, že odvysielaný príspevok bol zaradený medzi spravodajské príspevky bez toho, aby spĺňal podstatné náležitosti (spravodajskú objektivitu) a vyhovoval základným kritériám pri poskytovaní programovej služby vyplývajúcej zo Štatútu žalovaného, a to, že programy a) sú založené na zásadách demokracie a humanizmu a prispievajú k právnemu vedomiu, etickému vedomiu a k environmentálnej zodpovednosti verejnosti, b) majú byť nestranné, overené, neskreslené, aktuálne, zrozumiteľné a vo svojom celku vyvážené a pluralitné informácie o dianí v Slovenskej republike i v zahraničí na slobodné utváranie názorov, avšak v odvysielanej reportáži pozostávajúcej okrem úvodného slova z viacerých zostrihov, žalovaný jazykom bulváru, pre ktorý je typickým znakom akčnosť, zvýraznená dejovosť s prechodom až do dramatickosti, sa zameril na konkrétne udalosti z jeho života z vlastného hodnotiaceho uhla pohľadu podsúvaním nepravd verejnosti ako pravdivých. Poukázal na skutočnosť, že pre bulvár je typickým znakom odkrývanie súkromia známych osôb, avšak on nie je osobou verejného záujmu a žalovaný je zase verejnoprávnu inštitúciou, ktorého činnosť je vymedzená zákonom. K tvrdeniu žalovaného, že nebol vykreslený v negatívnom svetle bez dôkazu, bezdôvodne a neoprávnene uviedol, že sa vyznačujú značnou dávkou arogancie a negativizmu, pričom opozitum uvedeného tvrdenia žalovaného totiž znamená, že bol vykreslený v negatívnom svetle na základe dôkazov, dôvodne a oprávnene, čím si žalovaný fakticky prisvojuje viac práv, než mu vyplýva zo zákona a stavia sa do pozície arbitra s tým, že tak ako v reportáži, ešte aj v odvolaní žalovaný osočuje žalovaného (zrejme žalobcu, pozn. odvolacieho súdu), pretože na podporu svojich tvrdení neoznačil ani jeden dôkaz spôsobilý overiť pravdivosť informácií odvysielaných v reportáži. Uviedol, že nedostatok vecnej argumentácie sa odrazil aj v tom, že nebol schopný sa vyjadriť písomne k žalobnému návrhu a o pomoc v dôkaznej núdzi žiadal súd. K podanému odvolaniu uviedol, že primárne žalovaný bez jeho súhlasu nebol vôbec oprávnený medializovať informácie týkajúce sa jeho súkromného života a ich zverejnením prekročil rámec tzv. spravodajskej licencie a zasiahol do jeho osobnostných práv.

5.

Žalovaný, ktorému bolo odvolanie žalobcu doručené dňa 27. 11. 2019 a vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu dňa 27. 12. 2019, sa vyjadril v podaní zo dňa 18. 02. 2021, v ktorom poukázal na chybu v

písaní, ktorej sa dopustil vo svojom odvolaní proti prvoinštančnému rozsudku, keď uviedol, že navrhuje žalobcovi priznať náhradu trov konania, nakoľko je zrejmé a v súlade s logickým výkladom jeho odvolania, že požaduje priznať náhradu trov konania nie žalobcovi, ale žiadal náhradu trov priznať sebe. Uviedol, že svoje odvolanie berie čiastočne späť vo vzťahu k II. a IV. výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol a na ostatných výrokových častiach rozsudku na svojom odvolaní trvá. Nesúhlasil s názorom žalovaného (zrejme žalobcu, pozn. odvolacieho súdu) týkajúci sa bodu 31. rozsudku, keď správne malo byť uvedené bod 33. a odcitoval túto pasáž prvoinštančného rozhodnutia, opätovne poukázal na bod 28. 29. a 31. uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 20. 12. 2018, sp. zn. 10Co/82/2018 s tým, že vloženie slova „august“ do navrhovaného znenia opravy žalobca obsahovo zasiahol do textu odvysielaného príspevku a z tohto dôvodu zmenil celkový kontext reportáže, tak ako odvysielaná nebola. Poukázal na podrobný rozbor uvedený vo svojom odvolaní s tým, že odvysielaný údaj „O vodičský preukaz prišiel po medializovanej dopravnej nehode v roku 2004. Šoféroval opitý a napadol policajta“ je pravdivý, pričom v príspevku neodvysielal slovné spojenie „v auguste 2004“ tak, ako to v navrhovanom znení opravy: „... G. L. O. D. O. G. Ď. v auguste roku 2004 šoféroval opitý“ naformuloval žalobca. Opätovne poukázal na to, že žalobca o sebe tvrdí, že nie je osobou verejného záujmu, avšak judikatúra ako aj právna teória rozlišuje osoby verejného záujmu a ostatné osoby práve v súvislosti s možnosťou zverejňovať informácie zo súkromného života, keď v rámci verejného záujmu rozdeľuje osoby na absolútne osoby verejného záujmu, ktorými sú napríklad politici a relatívne osoby verejného záujmu, ktoré sú stredobodom verejného záujmu iba prechodne, krátkodobo a vždy v spojitosti s určitou udalosťou verejného záujmu, pričom u osôb verejného záujmu možno za určitých okolností bez ich súhlasu zverejňovať pravdivé informácie z ich súkromného života, keď z hľadiska pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti, ale je postačujúce aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, teda stačí, aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia. Uviedol, že je všeobecne známe, že žalobca bol poslancom Národnej rady Slovenskej republiky, že opakovane spáchal trestný čin útoku na verejného činiteľa, že šoféroval pod vplyvom alkoholu, že tiež spáchal trestný čin podvodu a že bol vo výkone trestu odňatia slobody a poukázal na rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 5Co/205/2016 zo dňa 24. 10. 2017, ako aj na rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 6Co/273/2013 zo dňa 20. 05. 2013, ktoré zhodne uvádzajú k osobe žalobcu, že keď žalobca prestal byť poslancom parlamentu a teda osobou verejne politicky činnou, neprestal byť osobou verejného záujmu, a to práve z dôvodu jeho negatívnych činov a konania, najmä spáchania viacerých trestných činov, jedného z nich dokonca počas výkonu poslaneckého mandátu. Poukázal na skutočnosť, že osobou, ktorá je predmetom verejného záujmu, sa fyzická osoba stáva nielen svojou pozitívnou, ale aj negatívnou činnosťou dosahujúcou určitú intenzitu, takouto osobou sa pritom fyzická osoba stáva aj bez vlastného pričinenia s tým, že intenzita pozitívnej či negatívnej činnosti je potom v priamej úmere k pretrvávajúcemu záujmu verejnosti o takúto osobu, a to tak v profesionálnej, ale aj súkromnej sfére. Uviedol, že spáchaním trestných činov v čase, keď bol politik a podnikal, následným uložením trestu za trestné činy sa žalobca dostal do povedomia širokej verejnosti a stal sa osobou verejného záujmu, ktorý záujem nezanikol „stiahnutím“ sa žalobcu z verejného života, a preto bol oprávnený informovať verejnosť o žalobcovi práve s prihliadnutím na jeho predchádzajúcu trestnú činnosť. K tvrdeniu žalobcu, že bez jeho súhlasu nebol vôbec oprávnený medializovať informácie týkajúce sa súkromného života žalobcu a ich zverejnením prekročil rámec tzv. spravodajskej licencie, žalovaný uviedol, že v danom prípade neprekročil rámec spravodajskej licencie s tým, že pojem spravodajstvo predstavuje činnosť, pri ktorej sú oznamované skutočnosti a udalosti z reálneho vonkajšieho sveta a nakoľko významná časť spravodajstva je zameraná na udalosti spoločenského a politického života, jeho neoddeliteľnou súčasťou je ich kritické zhodnotenie. Poukázal na skutočnosť, že vo vzťahu k osobám verejného záujmu, teda aj k žalobcovi platí, že osoba, ktorá vstúpi na verejnú scénu, musí počítať s tým, že ako osoba verejne známa bude pod drobnohľadom verejnosti, ktorá sa zaujíma o jej tak profesionálny, ako aj súkromný život a súčasne ho hodnotí, zvlášť ak ide o osobu, ktorá spravuje verejné záležitosti, pričom v týchto prípadoch nevyhnutný benevolentnejší prístup k posúdeniu medze prípustnosti uverejnenie informácie súkromnej povahy, resp. hodnotenia konania takejto osoby práve preto, že sú na ňu kladené náročnejšie požiadavky a verejnosť je oprávnená získať o takejto osobe informácie vo výraznejšie širšom spektre, než by to tak bolo u osoby mimo túto kategóriu predstaviteľov, a to pre posúdenie spôsobilosti tak odbornej ako aj morálnej túto funkciu zastávať a náležite obstarávať veci verejné, a to aj po skončení jej funkčného obdobia. Uviedol, že z judikatúry ESLP vyplýva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu, keď novinári majú povinnosť poskytovať informácie a myšlienky, týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať s tým, že novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru prehánania a provokácie, nakoľko poslaním tlače je nepochybne šíriť

informácie a myšlienky o otázkach verejného záujmu, pričom zároveň je nespochybniteľným právom verejnosti takéto informácie dostať, keďže vecou verejnou je nielen agenda štátnych orgánov a inštitúcií, ale aj osôb pôsobiacich vo verejnom živote, napríklad činnosť politikov, a preto tieto verejné záležitosti môžu a majú byť verejne posudzované. Žalovaný vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že informácie, ktoré odzneli v príspevku sa zakladajú na pravde a drobné nepresnosti nemožno označiť za nepravdivé.

6.

Odvolačný súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. februára 2021 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom.

7.

Podľa § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

9.

Podľa § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10.

S poukazom na citované ustanovenie, prihladnuc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým žalobe žalobcu v časti navrhovanej opravy vyhovel.

11.

Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

12.

V posudzovanej veci ide o v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie, keď rozsudok zo dňa 28. novembra 2017, č. k. 24C/97/2014 - 235, ktorým žalobe žalobcu vyhovel v celom rozsahu, zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 20. decembra 2018, č. k. 10Co/82/2018 - 283.

13.

Nosným dôvodom (ratio decidendi) zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu bolo viacero procesných pochybení, ktorých sa súd prvej inštancie v konaní dopustil, nepreskúmateľnosť v poradí prvého rozhodnutia, nakoľko neposúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku úplne absentovala úvaha, na základe ktorej dospel súd prvej inštancie k záveru, že v predmetnej reportáži došlo k zverejneniu nepravdivých údajov, resp. uvedenie konkrétnych nepravdivých údajov, k zverejneniu ktorých malo dôjsť. Odvolací súd prvoinštančného súdu zároveň vytkol, že z odôvodnenia rozsudku nebolo možné zistiť, ako dospel súd k záveru, že sporná nepravdivá informácia mala negatívny vplyv na verejnosť a že žalovaný zneužil právo na informácie a právo na slobodu prejavu, čím mal zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu, do jeho cti, dôstojnosti a súkromia.

14.

Predmetom odvolacieho prieskumu je rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým vyhovel žalobe žalobcu domáhajúceho odvysielania opravy nepravdivých údajov, odvysielaných v Správach STV na programe Jednotka dňa 31. 01. 2014 podľa § 21 zákona o vysielaní a retransmisii, keď dospel k záveru, že v tejto časti je žaloba žalobcu dôvodná, nakoľko v odvysielanej reportáži boli uvedené nepravdivé údaje, že žalobca dostal trest tri roky v prvej nápravno-výchovnej skupine a zákaz šoférovať na šesť rokov za dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu a útok na verejného činiteľa v roku 2005.

15.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom prvoinštančného súdu, že v uvedenej reportáži uviedol žalovaný nepravdivé údaje spočívajúce v konštatovaní, že žalobca bol právoplatne odsúdený za zavinenie dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu.

16.

V konaní nebolo sporným, že žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11. apríla 2005, sp. zn. 5T/104/2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. mája 2007, sp. zn. 3To/23/2007 (ktorým bol zrušený prvoinštančný rozsudok iba vo výroku o náhrade škody) uznaný vinným a odsúdený za trestný čin útoku na verejného činiteľa (§ 155 ods. 1 písm. a/, § 155 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona), ktorý spáchal dňa 08. 08. 2004 a zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu na dobu šesť rokov, pričom je nepochybné, keďže to vyplýva z odôvodnení týchto rozsudkov, že žalobca sa tohto trestného činu nedopustil pod vplyvom alkoholu, nakoľko vykonaná dychová skúška na alkohol v krvi bola negatívna a uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlo bol odôvodnený nedisciplinovanosťou a agresivitou žalobcu ako vodiča, o čom svedčí i výpis z jeho evidenčnej karty vodiča s tým, že takto uložený trest splní svoj prevýchovný účel a v budúcnosti sa už protiprávneho konania nedopustí.

17.

Z uvedeného preto jednoznačne vyplýva, že skutkové tvrdenie odvysielané v spornej reportáži žalovaným dňa 31. 01. 2014 o tom, že žalobca bol za dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu a útok na verejného činiteľa v roku 2005 odsúdený a zároveň mu bol uložený trest zákazu riadiť vozidlo na šesť rokov, je absolútne nepravdivé, a preto súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom v tejto napadnutej časti vecne správne, keď žalobe žalobcu vyhovel.

18.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku dodáva, že novinárska profesia by mala disponovať dvoma etickými princípmi, a to pravdivosťou a pocitom zodpovednosti voči tomu o kom sa píše, ako aj voči tomu, pre koho sa píše, pričom z požiadavky princípu pravdivosti, ktorú je nutné považovať za nosný pilier novinárskej profesionálnej etiky, vyplýva povinnosť overovať pravdivosť, hodnovernosť novinárskych materiálov určených na zverejnenie. Na to nadväzuje klasická zásada práva na odpoveď a práva na opravu nepravdivej, resp. pravdu skresľujúcej informácie, keďže sa opiera o pravidlo „audiatur et altera pars“ (nech sa vypočuje aj druhá strana), ale aj o etický postulát, ktorý prikazuje, aby sa takáto informácia opravila bezodkladne a spontánne.

19.

Nebolo možné stotožniť sa s argumentáciou žalovaného v podanom odvolaní, že text, ktorý bol odvysielaný v reportáži dňa 31. 01. 2004, že bývalý poslanec (žalobca) bol za dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu a útok na verejného činiteľa odsúdený je pravdivý, dôvodiac tým, že z verejne dostupných informácií vyplýva, že žalobca spôsobil dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu aj v roku 1996, za ktorú bol odsúdený vo februári 1999 na 4 mesiace podmienene, zároveň spôsobil dopravnú nehodu aj 21. 02. 1999, kedy policajtom vulgárne nadával a fyzicky napadol taxikára, a preto je pravdou nielen to, že v roku 2004 šoféroval opitý, ale aj to, že je mediálne známe, že za šoférovanie pod vplyvom alkoholu bol prichytený minimálne dva krát predtým, nakoľko žalovaný v jednej vete skompiloval viacero skutkov, ktorých sa však žalobca v roku 2004 nedopustil, pretože v tomto roku bol odsúdený za útok na verejného činiteľa, ktorý nemal žiadny súvis s dopravnou nehodou, ktorú mal spôsobiť pod vplyvom alkoholu, a preto nemôže ísť o pravdivé a už vôbec nie presné, úplné a odborne fundované informácie, keďže pravdivosť informácií predpokladá, že fakty ako ich základ sa podávajú čo najobjektívnejšie, v ich pravom kontexte, bez skresľovania a zamlčovania súvislostí.

20.

Odvolací súd preto nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že v odvysielanej reportáži išlo o drobné nepresnosti, zjednodušenie či skreslenie, keďže z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že žalobca nebol v roku 2004 za žiadnu dopravnú nehodu, ktorú mal spôsobiť pod vplyvom alkoholu odsúdený na tri roky odňatia slobody, ale bol odsúdený za úplne iný trestný čin, ktorého sa dopustil, avšak nie pod vplyvom alkoholu, pričom je nutné zdôrazniť, že napriek všetkému relativizovaniu pravdy, má pravdivosť faktov z hľadiska informatívnej funkcie novinárstva v spravodajstve kľúčový význam, a pravdivosť správy by mala byť jej inherentným a nie iba náhodným znakom.

21.

K tvrdeniu žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

22.

Žalovaný podaním zo dňa 18. 02. 2021 zobral odvolanie, ktoré podal aj proti zamietajúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie späť.

23.

Podľa § 369 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

24.

Podľa § 369 ods. 3 C. s. p., ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

25.

Vzhľadom na procesný úkon žalovaného (čiastočné späťvzatie odvolania) postupoval odvolací súd podľa citovaného zákonného ustanovenia a keďže k späťvzatiu došlo skôr, ako bolo o odvolaní rozhodnuté, odvolacie konanie v tejto časti zastavil.

26.

Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania (§ 369 ods. 2 C. s. p.).

27.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom správne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania podľa zásady úspechu v konaní podľa ust. § 255 ods. 1 C. s. p. a správne ustálil, že pomer úspechu žalobcu voči žalovanému predstavuje 50 %.

28.

K tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, že povinnosťou súdu prvej inštancie bolo priznať mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko zamietnutie žaloby v II. výrokovej časti rozsudku v porovnaní s výrokovou časťou I. nemá akýkoľvek význam pre rozhodnutie o náhrade trov konania, odvolací súd uvádza, že je absolútnym nepochopením zásady úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 C. s. p.), ktorý treba chápať v závislosti od výsledku súdneho sporu, pričom pod úspechom treba rozumieť úspech v zmysle procesného výsledku. Procesný úspech v plnom rozsahu na strane žalobcu totiž znamená stav, pri ktorom súd v plnom rozsahu vyhovie žalobe vo veci samej a vydá rozsudok v súlade s navrhovaným petitom.

29.

V posudzovanej veci sa žalobca žalobou domáhal uložiť žalovanému povinnosť odvysielat' opravu skutkových tvrdení odvysielaných v reportáži žalovaného dňa 31. 01. 2004 (1. petit žaloby) a zároveň sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť odvysielat' žalobcom naformulovanú informáciu (2. petit žaloby), pričom je nesporné, že žalobca bol v prvoinštančnom konaní úspešný v časti nároku uplatnenom prvým petitom (žalobnou požiadavkou) jeho žaloby a nárok, ktorý si uplatnil druhým petitom žaloby bol rozsudkom súdu prvej inštancie zamietnutý, z čoho vyplýva jednoznačne správny právny záver prvoinštančného súdu, ktorý na rozhodnutie o trovách konania aplikoval ust. § 255 ods. 1 C. s. p. dôvodiac 50 % úspechom žalobcu v konaní.

30.

Odvolací súd považuje zároveň za potrebné uviesť, že žalobca v odvolaní uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f) a h) C. s. p., t. j. že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko však k týmto odvolacím dôvodom neuviedol vôbec nič, nebolo možné sa s nimi v odvolacom konaní zaoberať, keďže pokiaľ strana sporu iba formálne odcituje odvolací dôvod bez toho, aby ho konkretizovala v súvislosti s napádaným rozhodnutím, a neuvedie konkrétne pochybenia (vadu, skutočnosti), v ktorých má naplnenie odvolacieho dôvodu spočívať, odvolací súd na takýto formálne uplatnený odvolací dôvod neprihliada, a v zmysle § 373 ods. 1 veta druhá C. s. p. ani na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva.

31.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadnuc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej

stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým žalobu žalobcu zamietol a vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie pre rozhodnutie vo veci samej riadne zistil skutkový stav vykonaním potrebných a stranami navrhnutých dôkazov, a nakoľko žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť pre neho priaznivé rozhodnutie, odvolací súd sa obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku a ako vecne správny ho v napadnutej časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

32.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi, úspešnému v odvolacom konaní priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

33.

O náhrade trov zastaveného odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 396 ods. 1 C. s. p. tak, že žiadnej strane sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko čiastočným späťvzatím odvolania žalovaný síce zastavenie konania zaviniel, avšak žalobcovi v súvislosti so späťvzatím časti odvolania žiadne trovy nevznikli.

34.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).